

— Ти си глупавъ! — изкрещѣлъ ядосано царьтъ и заповѣдалъ да му доведатъ другъ мждрецъ.

Довели го. Неговата брада била три аршина дълга и той си я овивалъ около кръста като поясъ. Сложилъ си той два чифта очила и деветъ дни и деветъ нощи разглеждалъ топката.

— Е, какво откри? — попиталъ царьтъ.

— Всичко открихъ, царю честити. Топката е мързелива, затова не подскача.

— Ти си мързеливъ! — извикалъ царьтъ и заповѣдалъ да не му довеждатъ повече мждреци.

— Нѣма вече истински мждреци! — рекълъ той. — На тѣзи мждростъта имъ е въ брадата! Я ми повикайте великана!

Повикали го.

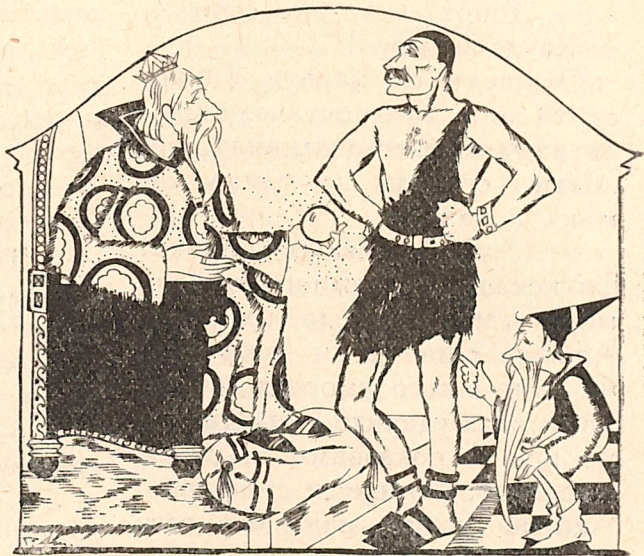
— Слушай! — рекълъ му царьтъ. — Ти си юнакъ надъ юнацитѣ! Я удари топката въ земята да видимъ дали нѣма да подскочи.

Плюлъ си великанътъ на ржцетѣ, взелъ топката, замахналъ и я ударилъ въ земята. Но веднага всички извикали. Вмѣсто

да подскочи, топката се прѣснала на толкова кжсчета, колкото звезди има на небето.

— Ахъ, какво стана! Кой ще събере сега златнитѣ кжсчета? — извикалъ царьтъ. — Хайде, великане, за единъ день да ги съберешъ, ако не, зло те чака!

Но великанътъ билъ много

мързеливъ.

— Царю честити, — отговорилъ той, — самъ не ще мога да ги събера. Да повикамъ ли и другаря си?

— Повикай го.

Довелъ великанътъ джуджето и двамата се изправили предъ царя. Джуджето стигало до колѣнетѣ на великана.

— Я! — засмѣлъ се царьтъ.